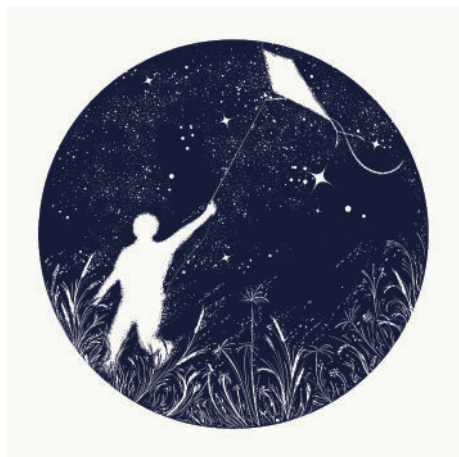

Υπάρχει Αθανασία;

Ευστράτιος Παπαναγιώτου

«Δεν θέλω να πεθάνω!».

«Δεν θα πεθάνεις. *Εσύ*, δεν θα πεθάνεις. Μόνο το σώμα μας πεθαίνει, πάει στο χώμα, το πνεύμα μας δεν πεθαίνει, πηγαίνει στο Θεό».

«Δεν θέλω να πεθάνω! Πες το στο Θεό!».

«Εντάξει θα του το πω».

«Πες του το τώρα!».

Πώς είναι δυνατόν ένα παιδάκι τριών χρονών να διεκδικεί το δικαίωμά του στην αθανασία; Να έχει συλλάβει την έννοια του θανάτου, το αμετάκλητό του, και να τον αμφισβητεί;

Είναι δυνατόν μόνο αν περιέχει κάτι μέσα του που έχει φτιαχτεί για τη ζωή και όχι για τον θάνατο. Κάτι που δεν γνωρίζει από θάνατο, καθώς δεν το αφορά.

Δεν έχουμε δημιουργηθεί για να πεθαίνουμε, αλλά για να ζούμε. Και αυτός ο ισχυρισμός αποδεικνύεται όποια αντίληψη και αν έχουμε υιοθετήσει στη ζωή μας. Ακόμη και η καθαρά υλιστική αντίληψη που αδυνατεί να παραδεχτεί

οποιαδήποτε συνέχιση πέραν αυτής της σωματικής ζωής, και πάλι, είναι θεμελιωμένη στο «αιώνιο» της ύλης ή αλλιώς της ζωής. Για την υλιστική αντίληψη, η ύλη, που είναι το παν, δεν παύει ποτέ να υπάρχει, απλώς αλλάζει μορφές. Υπήρχε ανέκαθεν και θα υπάρχει για πάντα, ακόμη και αν συμπυκνωθεί σε ένα απειροελάχιστο μόριο ύλης που εμπεριέχει το σύμ-παν. Αντίστοιχα, η ζωή που είναι αποτέλεσμα της ύπαρξης της ύλης, είναι πάντοτε εν δυνάμει υπαρκτή και απλώς εμφανίζεται και εξαφανίζεται, αλλάζοντας μορφές. Συνεπώς, και για την υλιστική αντίληψη υπάρχει α-θανασία, απλώς είναι μη-προσωπική, δεν αφορά εμάς τους ίδιους ως συγκεκριμένα πρόσωπα, αλλά την υλική δομή μας.

Αν εμβαθύνουμε τώρα στην υπόστασή μας, δεν θα δυσκολευτούμε να αντιληφθούμε πόσο περιορισμένη είναι η υλιστική αντίληψη, καθώς δεν αναγνωρίζει την αυτόνομη ύπαρξη της ψυχής μας. Όλοι όμως γνωρίζουμε ενδόμυχα ότι η ψυχή μας δεν είναι το σώμα μας. Ποιος από εμάς δεν θα θιγόταν αν του έλεγαν ότι η αγάπη που νιώθει για τους πιο δικούς του ανθρώπους και η αγάπη που νιώθουν οι άλλοι για αυτόν, δεν είναι τίποτα άλλο από βιοχημικές διαδικασίες; Οι σκέψεις και τα συναισθήματά μας, ανήκουν σε μία βαθύτερη σφαίρα από εκείνη του σώματος, όσο και αν συνδέονται και αλληλοεπηρεάζονται.

Συνεπώς, η ζωή της ψυχής ανήκει αντίστοιχα σε μία άλλη σφαίρα. Και αν η ύλη και η ζωή της είναι με κάποιον τρόπο «αιώνιες», πόσο μάλλον η ψυχή και η ζωή της που δεν φθείρονται από το πέρασμα του υλικού χρόνου. Όσα χρόνια και αν περάσουν, όποια και αν είναι η σωματική μας ηλικία, η ψυχή μας μπορεί να είναι το ίδιο ακμαία και νέα όσο ήταν και στην πρώιμη παιδική ηλικία μας!

Εξ ου και η απόδειξη της αθανασίας της!

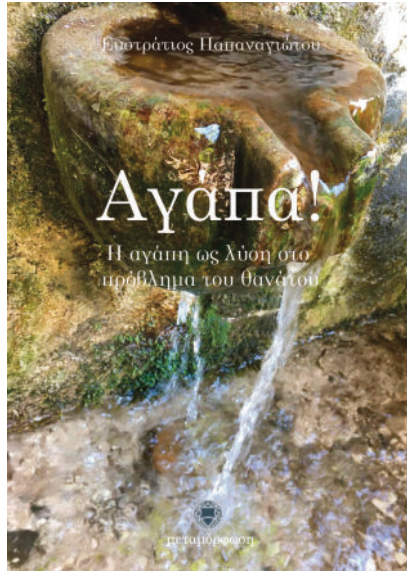

Σε ένα ακόμη βαθύτερο επίπεδο, που δυστυχώς πολλοί δεν αναγνωρίζουμε, περιέχουμε ένα ακόμη πιο ενδόμυχο κομμάτι, το πνεύμα μας. Αυτό που πραγματικά είμαστε: ένα παιδί του Θεού. Και αυτό το κομμάτι είναι που εναντιώνεται στους νόμους και τους περιορισμούς του σώματος, και αψηφά τον θάνατο, γιατί υπάρχει πέρα από αυτόν.

Έχουμε δημιουργηθεί ως πνεύματα που ενδύονται έναν ψυχικό και έναν σωματικό φορέα ώστε να αλληλεπιδράσουμε ως τρισυπόστατες οντότητες σε έναν υλικό κόσμο. Στον κόσμο μας υπάρχουν καθαρά σωματικά-υλικά όντα (π.χ. πέτρες), όντα που φέρουν και μία ψυχική διάσταση (π.χ. ζώα), και όντα που φέρουν και μία πνευματική διάσταση (άνθρωποι), η οποία τους επιτρέπει να είναι σε επαφή με τον Ίδιο τον Δημιουργό τους, με το Ίδιο το Πνεύμα. Πέραν του ανθρώπου δεν υπάρχει άλλον ον σε αυτόν τον κόσμο που να μπορεί να προσευχηθεί! Αυτό είναι ένα γεγονός πέραν της «λογικής» του σώματος, ακόμη και της ψυχής. Είναι ένα υπέρ-λογο γεγονός που αποτελεί και την καθαυτή απόδειξη της αθανασίας μας.

«Πες στο Θεό ότι δεν θέλω να πεθάνω!». Η πρώτη υπαρξιακή προσευχή ενός τρίχρονου ανθρώπου που ευτυχώς εισακούεται και δεν αποτελεί ένα μάταιο αίτημα ζωής. Και πώς είμαστε βέβαιοι ότι εισακούεται; Επειδή δεν έχουμε δημιουργηθεί για να πεθαίνουμε, αλλά για να Ζούμε!

«Εγώ ήρθα για να έχουν Ζωή
και να την έχουν Περίσσια» [Ιωάννης 10:10].

Τι είναι η αγάπη; Η αγάπη είναι η συνδετική ουσία που ενώνει τις υπάρξεις μας. Μέσα σε αυτή την υπαρξιακή ένωση μπορεί να διαφυλαχτεί καθετί ιερό, όπως το φιλί ενός παιδιού ή η σφιχτή αγκαλιά ενός αγαπημένου. Γιατί αληθινά ιερό για τον καθένα μας είναι ό,τι σχετίζεται με τα πρόσωπα που αγαπάμε. Καθετί που μας συγκινεί στις σχέσεις μας, μπορεί να διαφυλαχτεί μέσα στην υπαρξιακή ένωση που ονομάζουμε Αγάπη.

Στο πρώτο μέρος αυτού του έργου γίνεται λόγος για την αγάπη και την εντολή «Αγάπα!» ως υπαρξιακό προορισμό μας, ως λύση σε όλα μας τα προβλήματα, ακόμη και στο υπέρτατο πρόβλημα του θανάτου.

Το δεύτερο μέρος αποτελεί μία μελέτη της ιατρικής έρευνας πάνω στο φαινόμενο των επιθανάτιων εμπειριών και αποζητά τη βαθύτερη συσχέτιση αυτών των εμπειριών με την Αγάπη.